

שוש, חיוך רחב ומשפט מצחיק וקולע בפיג'ן עברית, ותמיד כוס תה משובח בהישג יד.

שושנה פיליפס נולדה בליברפול בספטמבר 1927, ולמדה בבית ספר יהודי, סלל את הא' ב', במבטא אשכנזי. מאז, במשך 30 שנה, ניסתה לשפר את העברית שלה בעזרת – כפי שכתבה ב"דברי הכפר" בשנות ה-70 – קונגלומרציה של מורים, ללא הצלחה יתרה.

בגיל 16 הצטרפה לתנועת הנוער "הבונים", וכך הגיעה לבית התנועה בלונדון, שם הכירה את גרשי, שהיה מזכיר "הבונים" בבריטניה הגדולה.

מאותו רגע ולכל אורך חייה, שוש הרגישה שלצידו היא nobody, ואילו גרשי היה בשבילה אלוהים, לא פחות.

הזוג נישא ב-1948, ומאז היא נהגה לומר: I married god!, ולמרות שהיא רצתה ללמוד תפירה בלונדון, גרשי רצה לעלות ארצה, ולדברי שוש: "מכיוון שהוא היה אלוהים, הלכתי לאן שהוא הלך".

כאשר הגיעו ארצה במרץ 1949, גרשי גוייס מיד לתפקיד חשוב בתנועה בתל אביב, ושוש מצאה עצמה במנסורה.

שמוליק נולד בטבריה, ושוש, כחברות רבות, כאבה את חוקי הלינה המשותפת הנקשים. "איך שהגעתי עם התינוק, מיכל המאירי לקחה לי אותו. אני האמא!"

שוש אנד דה גירלז (וכוס תה)
מחוץ לחדר האוכל הישן

המשפחה יצאה לשליחות פעמיים, לאוסטרליה ב-1952, ולאנגליה ב-1960, ושוש הייתה ל"אשת שליח", שזה די מקביל לאשתו של אלוהים.

אביבה נולדה באוסטרליה, יוסי ליפא שאומץ למשפחה הצטרף לכיתת אריה, ולימים, אולי כדי לחגוג את הלינה המשפחתית שהגיעה סוף סוף – נולד נתן הקטן...

כמו חברות רבות, שוש עבדה במשך השנים במטבח, במתפרה, ואחר כך כאחראית רישום עבודת החברים, ובמשד של מפעל הבונים. עם צאתה לפנסיה עבדה תקופה ארוכה בהתנדבות בארכיון המועצה האזורית, ונהנתה מאוד.

כמה בנות בגילי זוכרות את ההתרגשות כאשר נשלחנו (ע"י המטפלת, כמובן, לא אמא) למדוד חדייה ראשונה אצל שוש. חוש ההומור הנפלא שלה, שליווה אותה כל חייה, הקל עלינו לעבור את ציון הדרך לבגרות הנחשקת.

שוש וגרשי היו בין הכוכבים הבלתי מעורערים של הזיגים לאורך כל השנים, כולל כמה מיתולוגיים כגון *Don't worry, be happy, I can get no* ועוד רבים ובלתי נשכחים.

לאחר שהתייאשה מללמוד עברית כהלכתה, שוש למדה רקמה יצירתית מג'וי - גילה מדר, אותה העריכה מאוד, ורקמה יצירות רבות וססגוניות. בצניעותה לא החשיבה עצמה כאמנית, אך הודתה שיש לה טכניקה טובה, ושהרקמה פתחה בפניה אופקים חדשים.

זיג מחג המשק ה-25 (1973)
מימין: ריני כהן, שוש אפשטיין, רחל אבידור

בניגוד לגרשי, שהיה בעד תהליכי השינוי, שוש התמרמרה מאוד על מצבם של המייסדים שבנו את הקיבוץ, ובטאה בישרות את דעתה ומצוקתה לאחר ההפרטה.

גרשי נפטר במרץ 2008, ושוש מצאה עצמה בלי עמוד התווך שלה, כשהילדים תומכים בה במסירות.

עם צאתה לגמלאות היא נהנתה מאוד מהפעילויות במפגש, עד שנחלשה ועברה לבית יונתן, שם גרה בשנים האחרונות.

גם כאשר ההבנה שלה את המתרחש הלכה ונחלשה, חוש ההומור ליווה אותה, ותמיד זכית בחיוך ובהערה מבודחת ממנה. הפנינה "שום ד-בלאדי-בר" רשומה לנצח על שם שוש, וגם BBM (למי שלא מכיר, שם כללי לצברים השובבים שנולדו כאן – בלאדי בני משק).

שוש, מאחורני דור המייסדים, נפטרה בשנתה בגיל מופלג.

החברה שהתמודדה עם הקשיים והתסכולים בהומור מושחז ומקורי, שתרם המון לאווירה המיוחדת של כפר הנשיא, עזבה אותנו.

עכשיו את מצטרפת לגרשי ולכל החברה, וודאי תחגגו שם למעלה בדיגים אדירים.

ליוסי, שמוליק, אביבה ונתן, ליאת וכל בני המשפחה, אנו אתכם בצערכם.

רחל גינת

